

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Jesenki Jurić Šojat kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice KSENIJE MIŠETIĆ DOBROTA, OIB: 12297346431, Viškovo 51216, Mavri 54, zastupana po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320 iz 51000 Rijeka, Jadranski trg 3a, zastupan po punomoćniku Damiru Metelku, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., temeljem generalne punomoći deponirane kod ŽS Zagreb br. Su-461/2021, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 09. rujna 2026. godine, u nazočnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tuženika, dana 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 10. st.1. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102548473, sklopljenog dana 28.07.2005.g. između tužitelja i tuženika, potvrđenog dana 29.07.2005. godine po javnom bilježniku Vesni Čuzela iz Rijeke pod br. OU-1540/05., u dijelu odredbe koji glasi:

“Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,00% naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK, obračunate s datumom plasmana.”

II. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320 isplatiti tužiteljici KSENIJI MIŠETIĆ DOBROTA, OIB:12297346431 iznos od 591,34 € s zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog iznosa po stopi koja je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02) do 31. prosinca 2007. godine, a od 01. siječnja 2008. godine pa do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za 5 postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne

kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima, a od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 (tri) postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., OIB: 23057039320, 51000 Rijeka, Jadranski trg 3a, naknaditi tužiteljici KSENIJI MIŠETIĆ DOBROTA, OIB: 12297346431, Viškovo 51216, Mavri 54, parnični trošak u iznosu od 1.225,51 € s zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. listopada 2026. g. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

i r i j e š i o j e

Temeljem čl. 40. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 (pročišćeni tekst) 25/13, 89/14, 70/19, i 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje u tekstu ZPP) vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari određuje se s iznosom od 1.340,50 €.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 28.07.2005. sklopio Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102548473, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 95.390,00 CHF- a u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj.
2. Odredbom čl. 10. Ugovora o kreditu tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 1,00 % na iznos kredita, a koja se naplaćuje prilikom isplate kredita, a bez da mu je prethodno, a niti

naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, niti zašto je baš određena naknada u visini od 1 % od iznosa kredita što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje u tekstu ZOO).

3. Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako je definiraju odredbe čl. 81. st. 1., 81. st. 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne Novine" 96/03) obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom standardiziranom obrascu Ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane, a u kojem se položaju tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska Institucija te profesionalno dioničko društvo.
4. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog Ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem.
5. Tužitelju je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava; / načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje, te načelu zlouporabe prava.
6. Također, u Ugovoru nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), a dodatno nije precizirano ni da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja Ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Naime, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos umanjen za navodne troškove kredita, teretivši ga dana 04.08.2005. za iznos od 4.455,48 kn s troškovima za obradu kredita koja obrada usput rečeno ulazi u redoviti opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke. Ova svota prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenom Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u RH iznosi 591,34 €.
7. Na taj način tuženik je prouzrokovao neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača jer nije jasno koji bi to pravedni i objektivni eventualno nastali troškovi koje bi kreditor imao bili u izravnoj korelaciji sklapanjem Ugovora o kreditu pa makar oni bili i točno u postotnom dijelu navedeni.
8. Stoga tužitelj tužbenim zahtjevom traži da sud utvrdi ništetnom odredbu čl. 10. Ugovora o kreditu, te da obveže tuženika na isplatu svote od 591,34 € koji iznos je tužitelj platio dana 04.08.2005.g., pa kamatu potražuje od dana 05.08.2005.g. uz naknadu parničnog troška s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.
9. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovanost i visinu postavljenog tužbenog zahtjeva. Prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj s

iznosom od 1.340,50 € jer tužitelj tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 591,34 € na ime naplaćene ulazne naknade, slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena, te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova.

10. U odnosu na sam meritum spora tuženik navodi da je citirana odredba o ulaznoj naknadi jasna, razumljiva i lako uočljiva, te da je izražena u točno naznačenom postotku od 1 % na iznos kredita pa je stoga bespredmetno utvrđivati eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe.
11. Tuženik navodi da nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena, odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene odredbe o predmetu Ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Tuženik navodi da je na jednak način određeno i Direktivom Vijeća Europske unije broj: 93/13 čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u Hrvatsko nacionalno zakonodavstvo.
12. Tuženik tvrdi da je tužitelju pružio dovoljno informacija prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, te ga je u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, a ta naknada mu je bila i jasno predložena od strane djelatnice banke koja je obrađivala kredit. Osim toga i na letku za "Stambene kredite" bilo je jasno navedeno da naknada za obradu kredita iznosi 1% od odobrenog iznosa kredita.
13. Tuženik navodi da kao banka ima troškove prilikom obrade kredita koji se odnose na operativne troškove (trošak rada djelatnika banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i slično, materijalnih troškova, troškova trećih strana koji sudjeluju u realizaciji usluge i povezanih regulatornih troškova).
14. Ističe da ugovorna odredba iz čl. 10. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu Zahtjeva i odobravanje kredita ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, te ističe prigovor zastare tužitelje tražbine, te se poziva na odredbu čl. 214. ZOO/91 kojom je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno s zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Nadalje tuženik tužitelju osporava svojstvo potrošača.
15. Tuženik predlaže da sud tužbeni zahtjev tužitelja odbije u cijelosti uz naknadu troškova postupka.
16. U dokaznom postupku sud je pročitao Ugovor o kreditu sklopljen između stranaka dana 28.07.2005.g. (list 6-13 spisa), pročitana je Potvrda banke o naplaćenoj naknadi za obradu kredita (list 5 spisa), pročitani su izvaci iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada sektoru građanstva za fizičke osobe (list 29-32 spisa), Opće odredbe (list 33-34), pročitana je preslika letka za stambene kredite (list 35-38 spisa), saslušana je tužiteljica kao stranka (list 116-117 spisa).

17. Cijeneći rezultate dokaznog postupka prema odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.
18. Među strankama je neprijeporno da je sklopljen Ugovor o kreditu između stranaka pod brojem 2402006-1031262160/51400607-5102548473 dana 29.07.2005. u kojem Ugovoru je u čl. 10. ugovorena naknada za obradu Zahtjeva i odobravanje kredita u visini 1% iznosa kredita, tzv. ulazna naknada. Neprijeporno je da je tuženik tužitelju tu naknadu naplatio, a što je razvidno iz priložene potvrde na listu 5 spisa u iznosu sada od 591,34 € iz čega proizlazi da je tuženik tužitelju naplatio naknadu za obradu kredita upravo u navedenom iznosu.
19. Prijeporno je, je li tuženik postupao sukladno načelu savjesnosti i poštenja ugovarajući predmetnu ulaznu naknadu, te je prijeporno je li tuženik tužitelju obrazložio kako i na koji način će biti ugovorena visina ulazne naknade.
20. Radi utvrđivanja ove prijeporne činjenice, a to je jesu li stranke prilikom sklapanja Ugovora o kreditu pregovarale o ulaznoj naknadi saslušan je tužitelj kao stranka.
21. Tužiteljica Ksenija Mišetić Dobrota je u svom iskazala da je sklopila Ugovor o kreditu s bankom dana 29.07.2005., u kojem Ugovoru je ugovorena i naknada za obradu kreditnog zahtjeva – tzv. ulazna naknada. Njoj nije bilo predočeno da treba platiti takvu ulaznu naknadu, niti zašto je mora platiti, niti zašto ona baš iznosi toliko. Naprosto banka je sastavljala i nudila kreditnu dokumentaciju po principu "uzmi ili ostavi". U to vrijeme kada je platila banci naknadu nije znala, niti joj je itko ostavio mogućnost da bi eventualno mogli pregovarati oko te naknade. Ta naknada je plaćena na način da joj je banka prilikom isplate kredita ustegnula utuženi iznos od cca. 4.500,00 kn odnosno 591,34 €.
22. Pročitala je taj ugovor o kreditu ali nije imala nekih posebnih pitanja jer to nije niti njezina struka i naoko je izgledalo sve u redu. Pri tome taj iznos od 1% naknade izgleda kao mali iznos, no međutim, prilikom isplate kredita pokazalo se da se radi o velikom iznosu. Nije joj objašnjeno zašto baš treba biti naknada za kredit u visini 1% od iznosa kredita. Nije pokušavala pregovarati oko iznosa, jer joj je to bio prvi kredit u životu, a i uopće nije niti čula te 2005. godine da bi itko pomislio da se može s bankom pregovarati.
23. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužitelja saslušanog kao stranke, jer je jasno naveo da mu je banka jedino nudila kredit u CHF-u i nudila kredit u kojem se naplaćuje naknada na odobreni iznos kredita jednokratno u visini od 1%. Tim iskazom je sud sa sigurnošću utvrdio da je banka unaprijed u Ugovor o kreditu ugradila odredbu o plaćanju ulazne naknade i o toj odredbi kao uostalom i o cijelom ugovoru nije bilo mogućnosti pregovaranja.
24. Pri tome, niti u informativnom letku, niti na bilo koji način nije bilo navedeno ili objašnjeno što se plaća u naknadi na odobreni iznos kredita, da li ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

25. Činjenica jest da su banke morale vrlo jasno i transparentno navesti što čini trošak obrade kredita, a ne to samo naplatiti u postotnom iznosu jer su na taj način i korisnike kredita dovodile u neravnotežan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.
26. Nisu sporne tvrdnje tuženika da je odredba čl. 10. za obradu Zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 1% na prvi pogled lako uočljiva odredba Ugovora o kreditu, ali ono što tužitelju tuženik nije objasnio i ono što tužitelj nije razumio, a što skriva pozadina takve odredbe je specijalan rizik iz kojeg uopće nije razvidno koliko će u stvarnosti taj 1% iznositi u trenutku kada kredit bude naplaćen. Tužitelju nije objašnjeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada, da li će ga banka naplatiti po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju, a dodatno nije niti precizirano da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja Ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan.
27. Posljedica takve odredbe da je tuženik tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos kredita umanjen za navodne troškove obrade kredita, a koji je osobni bankar tužitelja obavila kao svoj redovni posao za kojeg prima redovnu plaću, a niti je na bilo koji način objašnjeno što je to što bi trebalo ući u posebne troškove naknade kredita.
28. Naime, obrada kredita spada u cijenu koju tužitelj plaća na ime korištenja kredita. Ta cijena je izražena u obliku kamatne stope. Ovakvim načinom tuženik dvostruko naplaćuje svoje usluge, jednom kroz trošak obrade kredita, a drugi puta putem naplate kamate na odobreni iznos kredita. Uostalom, tuženi je financijska institucija koja se bavi kreditiranjem, u tu svrhu ima zaposlenike koji za svoj rad, između ostalog i obradu kreditnog zahtjeva, primaju plaću. Dakle, ne radi se ni o kakvim izvanrednim troškovima radi kojih bi tuženi morao angažirati vanjske suradnike i imati izvanredne troškove, već o redovnom poslovanju koji izvršavaju njegovi zaposlenici.
29. Prebaciti trošak obrade kredita na tužitelja, a koju obradu rade zaposlenici tuženika u okviru svojih radnih zadataka znači da tužitelj ne plaća samo cijenu kredita u vidu kamatne stope već i participira u troškovima zaposlenika tuženika koji obrađuju Zahtjev.
30. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao *lex specialis*. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom

standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

31. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102096947 utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke koji ugovor sadrži odredbu u čl. 10. da je tužitelj za obradu zahtjeva i odobravanje kredita dužan prije korištenja kredita platiti 01,000 % (jedan posto) naknade na iznos kredita, obračunate s datumom Ugovora. U ugovoru međutim nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine te naknade. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kredita koje reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati o naknadi koja je propisana u čl.10. Ugovora.
32. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljem o spornoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovarao već navodi da su tužitelju sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bio u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.
33. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba Ugovora o kreditu čl. 10. kojim je određena ulazna naknada za obradu zahtjeva bila teško razumljiva jer nije bio upoznat sa parametrima koje utječu na visinu te naknade, a tuženik je kao jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju ulazne naknade, a da o tome sa tužiteljem nije pregovarao, pa se ista primjenom odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.
34. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.
35. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da je predmetna ugovorna odredba neodrediva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 270. st. 1. ZOO-a.

36. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročnog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača pa je navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.
37. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.
38. Isto tako plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva prouzročuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer se o toj naknadi nije pojedinačno pregovaralo.
39. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZZP/03 definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl.- 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužitelj ovdje nije imao stvarne mogućnosti s obzirom da mu nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužitelju u konkretnom slučaju naplatio tu naknadu.
40. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visine tih naknada, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredba Ugovora o kreditu čl. 10. ima smatrati nepoštenom u smislu čl. 81. st. 1. ZZP-a te slijedom toga i ništetnom temeljem odredbe čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, slijedom čega je valjalo odlučiti kao u točki I. izreke.
41. Visinu tužbenog zahtjeva u zatraženom iznosu od 591,34 € sud je sa sigurnošću utvrdio uvidom u potvrdu banke o naplaćenom iznosu naknade za obradu kredita.
42. U odnosu na istaknuti prigovor zastare da je naknada za obradu kredita naplaćena dana 04.08.2005.g. pa je istekao petogodišnji zastarni rok od dana plaćanja valja ukazati na pravno shvaćanje Građanskog odjela VSRH od 30.01.2020. u kojem pravnom shvaćanju je navedeno da zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost Ugovora. To pravno shvaćanje izraženo je na prvoj sjednici Građanskog odjela VSRH pod brojem Su-IV-47/2020. Stoga je zahtjev za isplatu neosnovano naplaćene ulazne naknade tužitelju podnesen unutar zastarnog roka budući je sud u

Točki I izreke utvrdio ništetnost čl. 10. st. 1. Ugovora o kreditu, pa slijedom toga tužiteljev zahtjev nije u zastari.

43. Sukladno čl. 1111. ZOO-a sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe ima za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve ništetne odredbe nije bilo.
44. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano mu naplaćenih iznosa od trenutka sklapanja Ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.
45. Naime, u ovoj pravnoj stvari tuženik je nedvojbeno nepošten od samog trenutka naplate, jer je upravo on odgovoran za ugovaranje ništetne odredbe i ta ista odredba je nametnuta potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja i izmjene i temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčani iznos.
46. Slijedom toga, odredbom čl. 1115. ZOO-a je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti i plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja Zahtjeva. Po shvaćanju ovog suda tuženik je nepošten od dana stjecanja, pa je slijedom toga dužan platiti zatezne kamate od dana stjecanja, tj. kako tužitelj traži od dana 05.08.2005.g.
47. Neosnovan je prigovor tuženika da je tužitelj previsoko odredio vrijednost predmeta spora s iznosom od 1.340,50 €, jer njegov zahtjev sadrži novčani iznos za isplatu svote od 591,34 € a ovo stoga što tužitelj postavlja deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i kondemnatorni zahtjev za isplatu iz čega proizlazi da je vrijednost predmeta spora upravo vrijednost koju je tužitelj naznačio u tužbi, a sve sukladno odredbi čl. 40. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 (pročišćeni tekst) 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22; dalje u tekstu ZPP), radi čega vrijednost predmeta spora predstavlja novčani iznos kojega je tužitelj naznačio u tužbi. Osim toga vrijednost predmeta spora nije stipulirana u korist parničnog troška da bi tuženik imao prava prigovarati da će platiti preveliki trošak, jer je odredbom čl. 40. st. 3. ZPP-a izričito propisano da se VPS odnosi na pitanje stvarne nadležnosti, sastava suda, vrste postupka, ovlaštenja za zastupanje ili prava na naknadu troškova. Pri tome obzirom da tužitelj nije postavio vrijednost predmeta spora niti previše niti prenisko nema uopće uvjeta da bi se određivao neki drugi VPS osim onaj kojega je tužitelj u tužbi naznačio.
48. Radi navedenog sud je tužitelju dosudio na ime naplaćene naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita iznos od 591,34 € s zakonskim zateznim kamatama tekućim od 05.08.2005.g. pa do isplate.
49. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 277. st. 1. ZOO-a, po stopi koja je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02), prema čl. 29. st. 2. ZOO-a i po Odluci o diskontnoj (eskontnoj) stopi HNB-a uvećano za 5 postotnih poena, te prema odredbi čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima.

50. Parnični trošak će se odrediti primjenom Tbr. 52. st. 3. Tarife o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika (NN 138/23), a koja propisuje da kada sud odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o parničnom trošku.
51. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP-a, a sastoji se od troška sastava tužbe u iznosu od 100 bodova, troška sastava 1 podneska (06.05.2025.) u iznosu od 100 bodova, troška zastupanja na 1 ročištu od 04.11.2025. u iznosu od 50 bodova, troška sastava 1 podneska 04.11.2026. u iznosu od 25 bodova, troška zastupanja na 1 ročište od 14.01.2025. u iznosu od 100 bodova, i troška ročišta za objavu presude od 28.10.2026. u iznosu od 50 bodova, a sve prema Tbr 7/1, Tbr 8/1, Tbr 9/1, Tbr 9/3 i Tbr 46 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Vrijednost boda iznosi 2 € prema Tbr. 54. Odvjetničke tarife.
52. Zbrojeno parnični trošak tužitelja iznosi 425 bodova/850,00 €.
53. Ovom iznosu pribrojen je trošak 25% PDV-a u iznosu od 212,50 €, trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,01 € koja je i plaćena i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 € prema Zakonu o sudskim pristojbama, čime je tužitelju sveukupno dosuđen parnični trošak u iznosu od 1.225,51 €.
54. Sud je tužitelju dosudio kamatu na parnični trošak sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.
55. Radi navedenog odlučeno je kao u točkama I.- III. izreke presude i kao u rješenju.

U Zagrebu, dana 28. listopada 2026. godine

Sutkinja
Jesenska Jurić Šojat

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pisano putem ovog suda na Županijski sud.

Dostaviti:

- pun tužitelja
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-54cfd**

Kontrolni broj: **04d32-6cc60-ba356**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.